

загазиха въ мжтнитѣ води на фашизма. Управителниятъ комитетъ на БУС се превърна не само формално, но и фактически въ официозно отдѣление при Министерството на народното просвѣщение, а Класния Учит. Съюзъ се цамбурна и цѣлъ окжпа въ водитѣ на фашистката организация „Отецъ Паисий“, като стана неинъ членъ. Както единия, така и другия учит. съюзи плюха демонстративно на своя никога не-сжществувалъ за тѣхъ политически неутралитетъ и съ пълна пара за-плуваха въ водитѣ на фашизма. Новиятъ професионаленъ рейсъ бѣ добре нагласенъ за водачитѣ и властѣта. Тѣ благодумствуваха и се радваха, че участвуватъ и тѣломъ и духомъ въ „спасителното дѣло“ на Демократическия сговоръ, който ловко и умѣло ги използуваше и впрѣгаше да теглятъ неговата скрибуцаща колесница, безъ да се свенятъ, че учителството и цѣлокупното учебно дѣло видимо се тикатъ съ десетки години назадъ.

Замрѣха учителскитѣ борби, както замрѣ и цѣлия нашъ общественъ животъ. Вече никакви акции не смуцаваха покоя на учителскитѣ водачи. Замрѣ дълбоко и многошумящата и гюрюлтиджийска праздна бѣчва, известна подъ името „Съюзъ на съюзитѣ“. Видни нейни ржководители събраха своята идейна партушина и я стовариха въ редакцията на сп. „Звено“, и отъ страницитѣ му започнаха да теоретизиратъ и славословятъ „модерното“ синдикално движение на фашистка Италия, гдѣто господари и работници сж организирани въ едни и сжи синдикатъ, а работникътъ е превърнатъ на безропотенъ илотъ.

Одушена Организацията на учителитѣ и служителитѣ по Народ. просвѣта, одуши се и живецѣтъ, който придаваше не само идеенъ смисълъ на учителското движение и борби, но и подхранваше живота на жълтитѣ учителски съюзи. Понеже Организ. на учит. и сл. по Н. пр. водѣше единъ интензивенъ идеенъ животъ и често устрояваше акции заедно съ професионалнитѣ съюзи на другитѣ държавни наемници въ защита на тѣхнитѣ професионални интереси, и учителскитѣ съюзи, за да не изгубятъ влиянието си надъ своитѣ членове, отъ кумова срама предприемаха сегизъ-тогизъ „акции“, обаче, следъ 9 юний всички тѣзи „борци“ млъкнаха като риби и заспаха сладко въ скуитѣ на деветоюнската властъ, понеже тя даде на водачитѣ имъ редица облаги, срещу които откупи мизерията и страданията, подъ ударитѣ на които изнемогваше многохилядната маса отъ учители, желѣзничари, телеграфопощенци и др. служители на държавата.

Изобщо, следъ 9 юний и септемврий 1923 год. въ учителското движение се отбелязва единъ небивалъ упадъкъ, който бѣ предвестникъ на другъ по-голѣмъ, защото тактиката на сжществувашитѣ два учителски съюзи не допринасяше нищо сжществено за подобрене материалното положение на учителството, нито пъкъ за служебния му стабилитетъ и правово положение. Мизерията продължаваше да мори учителството, обрѣчѣтъ около неговата изнемошѣла снага все повече се стѣсняваше, конкуренцията за завоюване учителско мѣсто ставаше все по-ожесточена и кална, бруталитета — все по-свирепъ, а свободата на учителя, като гражданинъ и общественъ дѣецъ, все повече се изпаряваше; учителството стана играчка и въ пълна зависи-